

خبر:

وزیر مالیه، از افزایش میزان عواید دولت در جریان سال مالی ۱۳۹۶ خورشیدی خبر داده می گوید که امسال در مقایسه با سال گذشته اضافه از شش ملیارد افغانی بیشتر عواید به دست آمده است. از جانب دیگر، وزیر مالیه که روز گذشته در یک کنفرانس خبری هم زمان با آغاز سال مالی جدید صحبت می کرد، افزایش عواید افغانستان را بی سابقه خوانده گفت: «در سال مالی ۱۳۹۶ هدف تعیین شده در سند بودجه ملی ۱۵۲/۵ میلیارد افغانی بود که تا اخیر سال مالی ۱۶۹/۸ میلیارد جمع کردیم.

تبصره:

عواید دولت امسال نیز در حالی به بلندترین سطح اش نسبت به سال پار و سال های گذشته رسیده که افغانستان همچنان از جمله فقیرترین کشورهای جهان به شمار رفته و مردمان آن در بدترین وضعیت اقتصادی به سر می برند. دولت ثروتمند، اما مردم فقیر و تهی دست که جمع کثیری از آنها توانایی سیر کردن شکم خود را نیز ندارند و شب و روز خود را در حالی سپری می کنند که شاید برای لقمه نانی دایماً باید به این در و آن در بزنند. اما علت عمده عواید دولت چیست؟ چگونه سال به سال به عواید دولت افزوده می شود در حالی که جیب مردمان آن خالی می گردد.

باید خاطر نشان کرد که عواید عمده دولت در نتیجه وضع مالیه ده درصدی بر خدمات مخابراتی است که چندی پیش پارلمان با اکثریت آرا رأی به لغو آن داده بود، اما همچنان این ده درصد مالیه از مردم اخذ می گردد که این گونه میلیاردها افغانی از جیب مردم به غارت برده شده و به خزانه دولت سرانیز می گردد. از جانب دیگر، دولت با همکاری شبکه های مخابراتی میلیاردها افغانی دیگر را با راه اندازی برنامه های مختلف از مردم بیچاره به سرقت برده تا به عواید سالیانه خود بیفزاید.

در حالیکه اخذ همین ده درصد مالیه از خدمات مخابراتی و وضع مالیات بر سایر بخش ها، مردم بیچاره را درمانده تر از قبل کرده و آنها را به خاک سیاه می نشاند، اما این در حالی است که خزانه دولت با غارت جیب های مردم مملو از پول

می‌گردد. از جانب دیگر، افزایش تعداد بی‌کاران نیز دردی دیگری است که برای آن دوا وجود ندارد و با گذشت هر روز به تعداد بی‌کاران افزوده می‌شود. چنانچه، بر اساس آمار بانک جهانی در حال حاضر دو میلیون شهروند افغانستان بی‌کار هستند و این تعداد تا ۵ سال دیگر به ۴ میلیون خواهد رسید.

اما چیزی که برای دولت در خور توجه بوده و هابز اهمیت می‌باشد، سیر صعودی عواید سالیانه آن می‌باشد. آنچه بی‌اهمیت جلوه می‌نماید، رسیده‌گی به مشکلات مردم است، اما نباید فراموش کرد که بار سنگین مالیاتی که خزانه دولت را می‌ترکاند و شکم سران آن را چرب تر از قیل می‌نماید، باید مردم فقیر و بیچاره متقبل شوند. در حالیکه آن طرف تعداد زیادی از زورمندان، وزراء، وکلای پارلمان از پرداخت مالیه فرار نموده تا فشار بدست آوردن آن‌شانه های مردم تهی دست این کشور را بشکنند، اما آن‌های که ثروت و دارایی‌های شان سر به آسمان می‌ساید نه تنها که مالیه نمی‌دهند بلکه با دارایی‌های خود مشغول عیش و نوش هستند.

این در حالی است که شرایط برای اخذ مالیه در اسلام عزیز کاملاً متفاوت از آنچه که در نظام سرمایه داری می‌باشد، است. اسلام عزیز در صورت ضرورت مالیات را بالای اتباع خود وضع می‌کند و وضع مالیات نیز بالای اشخاص و افراد ثروت مند صورت می‌گیرد و به هیچ صورت با وضع مالیات بالای طبقه فقیر موجب ظلم و بی‌عدالتی بالای آنها نمی‌گردد. اما نظام سرمایه داری چنانچه که از نام اش پیداست، دایماً باید در حال جمع آوری پول به بهانه های مختلف از مردم فقیر و تهی دست باشد. از این رو، نمی‌توان انتظار داشت که در حاکمیت چنین نظامی مشکلات مردم مد نظر گرفته شود و برای حل آن تلاش همه جانبه صورت گیرد.

سهیل صالحی